

Frunzele și rădăcina

Alecu Donici

Într-o zi de vară, lină, călduroasă,
Răspândind în vale umbră răcoroasă,
Frunzele pe arbor vesel dănțuiau
Și cu zefirașii astfel se șopteau:
- Dulce e viața frunzelor, când ele,
De rouă lucinde, mândre, tinerele,

Lumea înverzesc
Și o răcoresc.

Călătorul pacinic, obosit de cale,

Oricând se arată în a noastră vale,
Sub arbor el stă
Repaos de-și dă.

Mândre fetișoare locul vin să prindă,
Vrând la umbra noastră hora să întindă;

Și cel păstorăș
Le cântă de jale-n al său fluieraș.
Iar de primăvară, chiar privighetoarea,
Cântăreața văii, cea fermecătoare,
În desimea noastră mult s-a răsfățat

Și ne-a tot cântat.
Apoi când românul doina hăulește,
El pe frunză verde întâi o numește;
Înșiși zefirașii, voi ne legănați

Și ne dezmiertați.
- Dar spre neuitare,
Nu se cade oare

- Frunzelor le zise un glas din pământ -
Despre rădăcină vreun bun cuvânt?
- Cine-i rădăcina? Și cum de cutează
Cu noi să se certe, când nici se-nsemnează?
Frunzele pe arbor zise vâjâind,

De ciudă plesnind.
- Rădăcina face arborul să crească
Și peste tot anul frunză să renască -

Le răspunse ea.
În alt chip ființă voi nici ați avea.
Să țineți dar minte

Aceste cuvinte:
Viața vegetală,
Viața socială,
Totului atârână
De la rădăcină.